

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Любимците на Бог

От старейшина Карл Д. Хърст
От Седемдесетте

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

Да бъдем изпълнени с Божията любов ни предпазва от бурите на живота, но също така прави щастливите моменти още по-щастливи.

Преди да започна, трябва да ви кажа, че две от децата ми са губили съзнание, докато говорят от амвона, и никога не съм се чувствал по-свързан с тях, отколкото в този момент. Имам и други грижи освен подът под краката ми, който може да се отвори.

Ние имаме шест деца, които понякога се дразнят взаимно кое от тях е любимото дете. Всяко от тях изтъква различна причина да бъде предпочитаното. Нашата обич към всяко от децата ни е чиста, пълноценна и всеотдайна. Не бихме могли да обичаме някое от тях повече от другите – с раждането на всяко от децата любовта помежду ни се засилваше по най-красивия начин. Най-добре разбирам любовта на Небесния Отец към мен чрез любовта, която изпитвам към децата си.

Докато всяко от тях повтаря своите причини да бъде най-обичаното дете, бихте могли да си помислите, че в семейството ни никога не е имало разхвърляна спалня. Усещането за недостатъци във взаимоотношението между родител и дете отслабва, когато се съсредоточаваме върху любовта.

В някакъв момент, вероятно, защото мога да видя как се приближаваме към неизбежен семеен бунт, аз казвам нещо от типа на: „Добре, изтощихте ме, но няма да ви кажа – вие си знаете кой от вас е моят любимец“. Целта ми е всеки един от шестимата да се почувства победител и войната да бъде избегната – поне до следващия път.

In his Gospel, John describes himself as “the disciple whom Jesus loved,” as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of

В своето Евангелие Йоан описва себе си като „ученикът, когото Исус обичаше“, сякаш това отношение по някакъв начин е уникално. Искане ми се да мисля, че това е така, защото Йоан се е чувствал напълно обичан от Исус. Подобно чувство оставя в мен и Нефи, когато пише „Аз тържествувам в моя Исус“. Разбира се, Спасителят не е Спасител на Нефи повече, отколкото на Йоан, и все пак личното естество на взаимоотношенията на Нефи с „неговия“ Исус го водят към това сърдечно описание.

Не е ли чудесно, че има моменти, в които можем да се чувстваме толкова изцяло и лично забелязвани и обичани? Нефи може да Го нарича „своя“ Исус и същото можем да правим и ние. Обичта на нашия Спасител е „най-висшата, най-благородната, най-силната любов“ и Той ни я дава, докато бъдем „изпълнен(и)“. Божествената любов никога не пресъхва, а всеки един от нас е скъп любимец. Божията любов е там, където, като кръгове в диаграма на Вен, ние всички се припокриваме. Дори и част от нас да изглеждат различни, Неговата любов е мястото, където намираме сплотеност.

Изненада ли е, че най-големите заповеди са да обичаме Бог и да обичаме хората около себе си? Когато виждам хора, проявяващи Христова любов помежду си, чувствам, че тази любов е нещо повече от простотяхната любов – това е любов, съдържаща също божественото в себе си. Когато се обичаме един друг по този начин – възможно най-всестранно и пълно – небесата също участват.

Така че, ако хора, за които сме загрижени, изглеждат дистанцирани от чувството за божествена обич, можем да следваме този модел – да правим неща, които доближават нас самите до Бог, а след това да вършим неща, които ни доближават до тях – негласна покана да дойдат при Христос.

Бих искал да мога да седна с вас и да ви попитам какви обстоятелства ви карат да чувствате Божията любов. Кои стихове от Писанията, какви конкретни действия на служба? Къде бихте били? Каква музика? В чия компания? Общата конференция е подходящо място да научите как да се свързвате с небесната любов.

Но може би се чувствате далеч от Божията любов? Може би има хор от гласове на

discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the moun-

безсъръчение и тъмнина, които натежават в съзнанието ви; послания, които ви казват, че сте прекалено ранени и объркани, прекалено слаби или пренебрегнати, прекалено различни или загубили посока, за да заслужавате небесната любов по някакъв реален начин. Ако чувате тези идеи, тогава моля ви, чувайте това: тези гласове просто грешат. Можем с увереност да пренебрегваме всяка сломеност, която по някакъв начин ни лишава от небесната любов – всеки път, когато пеем химна, който ни напомня, че нашият възлюбен и безгрешен Спасител избра да „страда за нас“, всеки път, когато вземаме разчупен хляб. Със сигурност Исус премахва всеки срам от съкрушените. Чрез Своята сломеност, Той стана съвършен, и Той може да направи нас съвършени, въпреки нашата сломеност. Той бе съкрушен, самотен, разкъсан и наранен – и ние може да се чувстваме така – но разделени от Божията любов не сме. „Съкрушени хора, съвършена любов“, както се пее в една песен.

Може би имате тайна, която ви кара да се чувствате недостойни за обич. Колкото и да сте прави относно това, което знаете за себе си, грешите като мислите, че сте се поставили в позиция да не можете да бъдете достигнати от Божията любов. Понякога сме жестоки и нетърпеливи към себе си по начини, по които никога не бихме могли да си представим да бъдем към другите. Има толкова много неща, които да правим в този живот, но да мразим себе си, да се укоряваме и очерняме не са част от този списък. Колкото и осакатени да ни се струва, чесме, Неговите ръце не са се скъсили. Не. Той винаги „отговаря на всеки в неволя“ и приема всеки един от нас.

Когато не усещаме топлината на божествената любов, то тя не си е отишла. Според Божиите думи „и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак (Неговата) благодост няма да се оттегли от (нас)“. Така че, за да сме напълно наясно: идеята, че Бог е спрял да ни обича, трябва да бъде толкова надолу в списъка с възможни обяснения в живота, че да стигнем до нея чак след като планините изчезнат и хълмовете се поместят!

Наистина харесвам символиката на планините като доказателство за сигурността на Божията любов. Този въздействащ символ се вплита в разказите на хората, отиващи в планината, за да получават откровения и в

tain of the Lord's house" being "established in the top of the mountains." The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father's love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love he shed?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally "thinking celestial" because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite

описанието на Исаяя, че „хълмът на дома Господен ще се утвърди по-високо от всички хълмове“. Домът Господен е домът на нашите най-ценни завети и място, където всички ние да се оттеглим да се потопим дълбоко в доказателството за обичта на нашия Отец към нас. Харесвам също и утехата, която идва в душата ми, когато се придържам още по-силно към кръщелния си завет и намирам хора, които оплакват загуба или разочарование, и се опитвам да им помагам да се справят със своите чувства и да ги обмислят. Това ли са начините, по които можем да се потапяме още по-пълно в нашата ценна заветна любов – хесед?

И така, ако Божията любов не ни напуска, защо невинаги я усещаме? Просто за да оправдая очакванията ви – не знам. Но да бъдем обичани определено не е същото като да сечустваме обичани и имам няколко мисли, които могат да ви помогнат, докато търсите своите отговори на този въпрос.

Може би се борите със скръб, депресия, предателство, самота, разочарование или друга силна намеса в способността ви да усещате Божията любов към вас. Ако е така, тези неща могат да притъпят или прекратят способността ни да чувстваме, както бихме чувствали при други обстоятелства. Вероятно за определен период от време няма да можете да чувствате Неговата любов и знанието ще трябва да бъде достатъчно. Но се чудя дали бихте могли да експериментирате – търпеливо – по различни начини да изразявате и получавате божествена любов. Можете ли да направите крачка назад от това, което е пред вас в момента, и може би още една, и още една, докато погледнете на нещата от по-широка перспектива; ако е необходимо, още по-широка и по-широка, докато буквално не започнете да „мисл(и)те селестиялно“, защото гледате към звездите и се сещате за безброй светове и чрез тях си спомняте за техния Създател?

Песента на птиците, усещането за слънце, бриз или дъжд по кожата, и моменти, в които природата кара сетивата ми да изпитват почитание към Бог – всяко от тези неща ми предоставя връзка с небесата. Може би утехата на верни приятели ще помогне? Може би музика? Или служба? Водите ли си записки или дневник на случаите, в които връз-

those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

ката ви с Бог е била по-ясна за вас? Може би бихте могли да поканите хора, на които имате доверие, да споделят с вас своите източници на божествена връзка, докато търсите облекчение и разбиране.

Чудя се, ако Исус трябваше да избира място, на което да се срещне с вас – уединено място, на което бихте могли да се съсредоточите единствено върху Него – дали би избрал вашето неповторимо място на лично страдание, мястото на вашите най-съкровени нужди, където никой друг не може да отиде? Някъде, където се чувствате толкова самотни, че наистина би трябвало да сте напълно сами, но не сте съвсем; място, към което може би само Той е пътувал, но в действителност вече е подготвен да ви посрещне там, когато пристигнете. Ако Го очаквате да дойде, възможно ли е Той вече да е там, на една ръка разстояние?

Ако в този период от живота си се чувствате изпълнени с любов, моля опитайте се да я задържите както ситото задържа вода. Разпръсквайте я навсякъде, където отивате. Едно от чудесата на божествената икономика е, че когато се опитваме да споделяме любовта на Исус, се оказваме изпълнени с нея, подобно на принципа: „Който загуби живота си заради Мене, ще го спечели“.

Да бъдем изпълнени с Божията любов ни предпазва от бурите на живота, но също така прави щастливите моменти още по-щастливи – нашите радостни дни, когато има слънце в небето, стават още по-радостни поради слънцето в душите ни.

Нека станем „вкоренени и основани“ в нашия Исус и Неговата любов. Нека търсим и ценим случаите, когато усещаме Неговата обич и сила в живота си. Радостта от Евангелието е достъпна за всички – не само за щастливите, не само за отхвърлените. Радостта е нашата цел, а не дарът за нашите обстоятелства. Имаме всяко основание „да се радва(ме) и бъд(ем) изпълнени с любов към Бога и към всички човеци“. Нека се изпълним. В името на Исус Христос, амин.